

Arrest

nr. 93 672 van 14 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. MICHOLT loco advocaat S. MICHOLT en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 13 juni 1965 in Adhamiya, Bagdad geboren. U zou een soenniet van Arabische origine zijn. U woonde tijdens uw eerste levensjaren in Adhamiya. Vanaf de jaren '70 tot '93 woonde u met uw familie in de buurt van Karadat Myriam. Vanaf 1993 woonde u in Ghazaliya. Na uw studies hebt u van 1985 tot 1990 een stoffenwinkel uitgebaat. Uw vader was componist en componeerde twee propaganda liedjes voor de Baath partij. Hij stierf in 1991 ten gevolge van een hartaanval. Van 1991 tot 1995 was u autohandelaar. Daarna hebt u tot 1998 een winkel gehad. Van 1998 tot 2001 hebt u kippen gehouden. In 2001 startte u met het openhouden van een cd- en videowinkel. In 2002 werd uw auto gestolen. Twee uur ervoor hadden de broers van een vrouw die bij u werkte uw auto geleend. U hebt dit vermeld in uw verklaring toen u de diefstal ging

aangeven. Later bleek dat die broers gedeserteerd waren van het leger en bij verstek werden veroordeeld. Op 13 november 2003 kwamen enkele personen met een pistool terwijl u niet thuis was. Ze bedreigden uw dochter en vroegen om 10.000.000 dinar. U vermoedt dat de broers van de vrouw die bij u werkte hiervoor verantwoordelijk waren. Uw cd- en videowinkel werd op 27 februari 2004 in brand gestoken. Vanaf 14 november 2003 tot 2 september 2006 verbleef u bij uw oom in Adhamiya. Hierna keerde u terug naar uw huis in Ghazaliya. Op 9 september 2006 kwamen enkele personen vragen naar uw vader, de componist. Toen u hen uitlachte aangezien hij al jaren dood was, werd u beschoten. U werd hierna gehospitaliseerd in het Yarmouk ziekenhuis. Op 11 september 2006 vertrok u van hieruit naar Jordanië samen met uw familie. Op 20 juli 2011 keerden jullie terug naar uw huis in Ghazaliya. In Jordanië werd u immers als bekeerling aanzien omdat u alcohol dronk en verzorgd werd door personen uit de kerk. Op 10 september 2011 ging u naar uw plaatselijke politiebureau om de vernieuwing van uw voedselrantsoenkaart in orde te brengen. Daar zag u een van de personen die erbij was toen u in 2006 werd beschoten. U werd uitgebreid ondervraagd, maar schijnbaar herkende die persoon van de beschieting u niet. De politieagenten zeiden dat u moest terugkeren na een week. Op 12 september 2011 vielen enkele personen bij u thuis binnen terwijl u boven op het dak met de elektriciteitsgenerator bezig was. U hoorde uw moeder, vrouw en kinderen schreeuwen en zag dat hen pijn werd gedaan. U besloot langs achter via de burens te vluchten. U bent dan bij een vriend in Mansour gebleven tot uw vertrek op 13 september 2011. Op 24 september 2011 bent u in België aangekomen en op 28 september 2011 hebt u hier asiel aangevraagd. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 13/4/'06), uw nationaliteitsbewijs (dd. 16/7/'85), uw huwelijksakte, een voedselrantsoenkaart, brieven in verband met uw mogelijkheid in Hongarije te gaan studeren, een document van Jordanië en verzendbewijzen. Voorts legt u tevens kopieën voor van uw paspoort, documenten van Jordanië en Belgische documenten in verband met uw medische situatie."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.2. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing berust op volgende gronden:

"Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, dient te worden vastgesteld dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de status van vluchteling niet kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofd een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. U legt immers weinig geloofwaardige verklaringen af. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunt staven aan de hand van bewijsstukken. Verder legt u een ronduit foutieve verklaring af wat betreft uw bezoek aan het politiebureau om uw voedselrantsoenkaart in orde te brengen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt immers dat de woonkaart die u zou nodig hebben om een voedselrantsoenkaart te bekomen, niet bij het politiekantoor dient te worden aangevraagd, maar bij het plaatselijke informatiekantoor (maktab al-ma'luma) (CGVS p.15). Hiermee vervalt uw reden om op dat moment in het politiekantoor aanwezig te zijn en bijgevolg ook de feiten die zich daarna zouden hebben afgespeeld nadat een van de agenten u daar zou hebben gezien. Voorts legt u incoherente verklaringen af wat betreft verschillende aspecten van uw relaas. Zo verklaart u in eerste instantie een dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS p.3), terwijl u later beweert nooit een dreigbrief te hebben gekregen (CGVS p.21). De ene keer verklaart u dat uw vader geen bekende componist is (CGVS p.5), terwijl u de andere keer beweert dat u niet denkt dat er iemand bekender was dan uw vader (CGVS p.6). Wanneer wordt gevraagd of u ooit bij een politieke partij was geregistreerd antwoordt u dat dit nooit het geval was. Maar bij doorvragen blijkt dat u toch bij de Baath partij zou zijn geregistreerd geweest (CGVS p.11). U spreekt zich ook tegen wanneer het gaat over uw contact met uw familieleden. Eerst zegt u tien dagen vóór uw gehoor bij het CGVS contact gehad te hebben met uw echtgenote en kinderen. Net daarna zegt u dan weer dat u niet weet hoe het met hen gaat, omdat u hen niet zou mogen contacteren van uw broer. Wanneer u er dan wordt mee geconfronteerd dat u ervoor hebt gezegd dat u wel nog contact met hen had, geeft u dit toe. U blijft er echter bij niets te weten van concrete problemen die ze momenteel nog zouden ondervinden (CGVS p.8-9). Het is ook bevreemdend te moeten vaststellen dat wanneer gepolst wordt of u zich niet in Diyala zou kunnen vestigen om verdere problemen te vermijden, u zegt dat u daar niemand hebt (CGVS p.22), dit terwijl uw moeder, echtgenote en kinderen daar verblijven (CGVS p.6, 8). Zelfs wat betreft uw eigen verblijfplaatsen in Irak bent u niet consistent in uw verklaringen. U haalt immers eerst aan dat u vanaf 1990 in Ghazaliya woonde (CGVS p.3). Later verklaart u dan weer dat u

vanaf de jaren '70 tot 1993 in de buurt van Karadat Myriam en daarna bij uw grootvader in Adhamiya woonde (CGVS p.5). Dergelijke inconsistenties in uw verklaringen tasten de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aan. Daarenboven blijft u ook vaag over bepaalde aspecten van uw relaas. Zo weet u niet precies waarom u vervolgd zou worden. U haalt dan ook de meest uiteenlopende mogelijkheden aan. U kunt evenwel geen enkele van deze redenen staven (CGVS p.17-18, 21, 22). Zo verwijst u naar het professionele verleden van uw vader als componist en het feit dat hij toen een baathist was. U haalt ook aan dat het mogelijk is dat de broers van de vrouw die bij u werkte, verantwoordelijk waren voor de feiten die u zijn overkomen. Het is evenwel duidelijk dat u louter speculeert (CGVS p. 18). U weet aldus allerminst met zekerheid te zeggen wie of welke organisatie achter uw vermeende vervolgingen zou zitten. Tekenend in dit verband is dat u zowel Al Qaeda als het Mehdi leger als uw mogelijke vervolgers aanduidt. Bovendien weet u slechts van een van uw vermeende vervolgers enkel de voornaam (CGVS p.16, 20-22). Dergelijke vage verklaringen kunnen allerminst overtuigen dat u werkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Er dient bovendien te worden vastgesteld dat uw terugkeer naar uw land van herkomst in juli 2011 de ernst van de door u verklaarde vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade ernstig ondergraaft. Uw terugkeer naar uw eigen huis in Ghazaliya tast bovendien ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan (CGVS p.3, 23). Het is immers onbegrijpelijk dat iemand die werkelijk vreest voor zijn leven, zou terugkeren naar de plaats waar hij voordien werd beschoten. Vervolgens kunnen de nodige reserves gemaakt worden bij de inval in uw huis die na uw vermeende terugkeer in september 2011 zou hebben plaatsgevonden. U verklaart te zijn gevlucht, terwijl u uw moeder, uw echtgenote en uw kinderen achterliet en hen aldus aan hun lot overliet. Er waren immers geen andere mannen in huis aanwezig om hen te beschermen (CGVS p.15-16). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, geeft u als verklaring dat u toch al geen seksuele betrekkingen meer had met uw echtgenote en dat men soms maar gewoon alles moet opgeven om iets anders te bereiken (CGVS p.17). Een dergelijke uitleg ondermijnt sterk de waarachtigheid van uw verklaringen, temeer daar u voordien nog beweerde dat als u uw dochter een dag niet zag, u ziek werd. Dit laatste toont aan dat uw dochter u erg genegen was (CGVS p.6), iets wat u nadien weer volledig ontkracht door te stellen dat u alles in Irak, zelfs uw dochters, haat (CGVS p.21). Volledigheidshalve dient nog te worden aangehaald dat de problemen die u verklaart in Jordanië te hebben gehad, namelijk dat men u als bekeerling beschouwde, niet kunnen worden weerhouden als grond voor uw asielaanvraag (CGVS p.24). Uw asielaanvraag wordt immers beoordeeld aan de hand van de feiten die zich in uw land van herkomst voordeden. Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (o.a. CGVS p.14). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden o.a. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen

om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Wat de door u neergelegde documenten betreft, dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart (dd. 13/4/06), uw nationaliteitsbewijs (dd. 16/7/85), uw huwelijksakte, uw voedselrantsoenkaart, de brieven in verband met uw mogelijkheid in Hongarije te gaan studeren, de verzendbewijzen en de kopie van uw paspoort, zijn enkel een aanwijzing voor uw herkomst en identiteit, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De documenten van Jordanië en de Belgische documenten in verband met uw medische situatie zeggen niets over de verwondingen of de manier waarop u deze zou hebben opgelopen tijdens de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, noch kunnen zij als bewijs dienen voor uw beweerde vergeetachtigheid (CGVS p.2, 14, 22)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek en in uiterst ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker voert vooreerst aan dat de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht schendt.

Hij stelt dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert en dat hij geen andere keuze had dan zijn land te verlaten. Hij stelt dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen en betwist de motieven van de bestreden beslissing. Bovendien wijst hij erop dat hij suikerziekte heeft, die zijn geheugen kan aantasten.

Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de Richtlijn 2004/83/EG en de materiële motiveringsplicht schendt.

Hij stelt dat uit persberichten blijkt dat de veiligheidstoestand in Bagdad nog steeds ongunstig is en een impact heeft op het dagelijkse leven van de burgers: bij bomaanslagen vallen wekelijks tientallen doden. Volgens verzoeker zijn de gevechten voortdurend aangezien ze met een heel regelmatige frequentie voorkomen en de strijd tussen de terreurbewegingen en de Iraakse overheid blijft aanhouden.

Verder voert verzoeker aan dat de situatie in Bagdad niet veranderd is en dat het er zelfs op lijkt dat de situatie onstabiel is dan enkele maanden geleden. Er is dan ook geen enkele reden om een asielzoeker uit Bagdad nu anders te behandelen dan twee maanden geleden. Bijgevolg is volgens verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden.

Tot slot voert verzoeker aan dat het niet relevant is om het beleid inzake subsidiaire bescherming te vergelijken met andere Europese landen omdat de minimumnormen uit de Richtlijn 2004/83/EG in andere landen op een andere wijze zijn omgezet dan in België.

2.2. Aan het verzoekschrift worden volgende stukken in bijlage gevoegd: 14 recente persartikels over de veiligheidssituatie in Irak, een uittreksel uit de richtlijnen van UNHCR over asielzoekers uit Irak van 31 mei 2012, mailverkeer met "*Iraq Body Count*" en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.3. De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad hecht vooreerst geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker heeft immers verkeerde, tegenstrijdige en vage verklaringen afgelegd over wezenlijke onderdelen van zijn asielrelaas.

Zo heeft de commissaris-generaal terecht gesteld dat de woonstkaart niet bij het politiekantoor maar bij het plaatselijke informatiekantoor moet worden aangevraagd. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het informatiekantoor in Ghazaliya een afdeling heeft in het politiekantoor. Hij toont dit echter niet aan. Bovendien verklaarde hij tijdens het gehoor uitdrukkelijk dat zijn woonstkaart aan het politiekantoor was afgegeven en verklaarde hij ook dat hij er ondervraagd, vernederd en beschuldigd werd en dat hij erg bang was om terug te gaan (gehoorverslag, 15). Uit dit alles kan worden afgeleid dat volgens verzoeker de woonstkaart wel degelijk bij het politiekantoor moest worden verkregen en niet bij een afdeling van het informatiekantoor in het politiekantoor, wat dus niet overeenstemt met de informatie in het administratief dossier (algemeen ambtsbericht Irak, oktober 2010, 49). Deze vaststelling is wezenlijk, aangezien de feiten die ertoe geleid hebben dat verzoeker zijn land heeft verlaten, het rechtstreekse gevolg waren van zijn bezoek aan het politiekantoor.

De commissaris-generaal heeft ook terecht gesteld dat verzoeker tijdens het gehoor eerst verklaarde dat hij een dreigbrief had ontvangen en later beweerde dat hij nooit een dreigbrief heeft gekregen. Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij nooit een dreigbrief heeft ontvangen en hij stelt dat hij tijdens het gehoor heeft verklaard dat hij had gehoopt een dreigbrief te ontvangen zodat hij deze zou kunnen voorleggen. Volgens verzoeker heeft de tolk dit verkeerd begrepen. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker heeft verklaard dat ze in 2003 zijn bedreigd want dat toen hij naar huis ging hij een dreigbrief op tafel heeft gezien (gehoorverslag, 3). Hieruit blijkt onmiskenbaar dat verzoeker heeft verklaard dat hij een dreigbrief heeft ontvangen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de tolk dit verkeerd heeft begrepen. Het feit dat verzoeker hierover geen eensluidende verklaringen aflegt, ondermijnt in belangrijke mate zijn geloofwaardigheid. Een dreigbrief ontvangen is immers allesbehalve een alledaagse gebeurtenis.

Verzoeker wijt de tegenstrijdigheden in zijn relaas aan zijn suikerziekte. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad suikerziekte heeft. Verzoeker toont echter niet aan dat zijn geheugen is aangetast door zijn suikerziekte, laat staan dat hij aantoonbaar dat zijn geheugen zodanig is aangetast dat hij niet meer in staat is om zich wezenlijke onderdelen van zijn asielrelaas te herinneren.

De commissaris-generaal heeft verder ook terecht gesteld dat verzoeker niet weet wie hem vervolgt en ook niet weet waarom. In zijn verzoekschrift wijt verzoeker zijn problemen vooral aan het feit dat hij heeft meegewerkt aan het verfilmen van enkele oorlogsliedjes en het volkslied. Het is echter weinig aannemelijk dat verzoeker daarom naar het leven wordt gestaan, zeker aangezien zijn rol uitermate beperkt was en hij enkel is gaan kijken naar de verfilming en daar enkele ideeën en opmerkingen heeft gegeven. Verzoeker geeft dan ook zelf aan dat zijn rol vooral symbolisch was (gehoorverslag, 18). Bovendien dateert dit al van 2003 en is het dus erg onwaarschijnlijk dat hij om deze reden nog steeds wordt vervolgd.

Verzoeker geeft ten slotte aan in zijn verzoekschrift dat hij graag christen zou willen worden. Hij legt hiertoe ter terechtzitting een brief neer van een Diaken die bevestigt dat verzoeker tweemaal per week naar de mis gaat. De Diaken kan evenwel niet bevestigen dat verzoeker christen is omdat hij niet gedoopt is. Dat verzoeker tweemaal per week naar de mis gaat en graag christen zou willen worden houdt geen daadwerkelijke bekering in. Een intentie tot bekering is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging

of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) zal lopen. De twee schoolrapporten die verzoeker eveneens ter terechtzitting neerlegt doen geen afbreuk aan hetgeen hier vooraf gaat aangezien het asielrelaas hierdoor niet in een ander daglicht wordt geplaatst.

Om al deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoeker naar Bagdad kan terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er is immers geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De wetgever heeft de begrippen 'internationaal of binnenlands gewapend conflict', noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd. De Raad steunt zich daarom op de definitie van een binnenlands gewapend conflict uit artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, die door de wet van 16 april 1986 werden bekrachtigd. Volgens dit artikel zijn binnenlandse conflicten *"alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen."* De uitsplitsing van deze definitie levert de volgende vereisten op: de betrokken partijen zijn de strijdkrachten van de staat in kwestie en dissidente strijdkrachten; de dissidente troepen staan onder verantwoordelijk bevel en hebben controle over een gedeelte van het grondgebied, ongeacht de omvang van dit gedeelte; de militaire operaties zijn aanhoudend en samenhangend; beide partijen zijn in staat het protocol te implementeren.

Het Cedoca-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt, vermeldt dat de extremistische ideologie van al-Qaeda nauwelijks nog steun vindt bij de soennitische leiders, dat sommige AQI-leden afhaken, dat de militie steun verliest in gebieden waar ze hun leden het vaakst mobiliseerden en dat dit alles leidt tot de ontwrichting van hun structuur. Verder komen sinds begin 2011 aanslagen van sjiitische groeperingen nog slechts sporadisch voor in Bagdad. Het aantal grootschalige aanslagen waarbij in één keer veel burgerslachtoffers vallen is afgenomen in Bagdad. De hoofddoelwitten zijn nu leden van de Amerikaanse en Iraakse veiligheidstroepen en Iraakse ambtenaren. Af en toe worden ook aanslagen gepleegd tegen sjiieten, vaak pelgrims en minderheden. Eind 2010 waren er ook aanslagen op een kerk, op huizen die bewoond zijn door christenen en op christelijke wijken in Bagdad. Uit deze informatie blijkt niet dat er in Bagdad dissidente troepen aanwezig zijn die onder verantwoordelijk bevel staan en die controle over een gedeelte van het grondgebied hebben, noch dat er aanhoudende militaire operaties zijn.

De talrijke door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde internetartikels met betrekking tot verscheidene zware aanslagen in Bagdad en elders in Irak doen net als het uittreksel uit een wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet, de e-mail van een medeoprichter van Iraq Body Count en verzoekers uitvoerige kritiek op het beleid van de commissaris-generaal, geen afbreuk aan de informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen, waaronder de UNHCR *Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Iraq* van 31 mei 2012. Bij de appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie werd duidelijk rekening gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De verschillende door verzoeker aangebrachte artikels ondersteunen de actuele vaststelling dat het geweld in Bagdad in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Daaruit blijkt echter geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Bijgevolg is er geen gegeven voorhanden dat er op dit ogenblik in Bagdad een gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat hij zijn oordeel moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing (artikel 48/5, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet). Een vergelijking met de situatie van enkele maanden geleden is dan ook niet dienstig. Bovendien hebben de uitspraken van de Raad geen bindende precedentwaarde en is de Raad ook niet gebonden door eerdere beslissingen van de commissaris-generaal. De vraag of het gelijkheidsbeginsel is geschonden is dan ook niet dienstig voor de behandeling van deze zaak.

Ook verzoekers betoog dat het niet relevant is om het beleid inzake subsidiaire bescherming te vergelijken met andere Europese landen is hier niet dienstig. De Raad beschikt in deze zaak immers over volheid van rechtsmacht, wat inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en de toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt. De Raad heeft bij dit onderzoek geen vergelijking gemaakt met het beleid van andere Europese landen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER